

Socialt hållbar utveckling och spatial skala. En kvalitativ studie av ett bostadsområde definierat som riskområde för negativ social utveckling

Liv Zetterberg

Institutionen för socialt arbete, Umeå universitet

Malin Eriksson

Institutionen för socialt arbete, Umeå universitet

Cecilia Ravry

Umeå kommun

Ailiana Santosa

Global hälsa och folkhälsa, Avdelningen för samhällsmedicin och folkhälsa, Göteborgs universitet

Nawi Ng

Global hälsa och folkhälsa, Avdelningen för samhällsmedicin och folkhälsa, Göteborgs universitet

Socioekonomiskt utsatta bostadsområden har varit i fokus för både mediedebatt och politiska förslag under de senaste decennierna i Sverige och frågor om social hållbarhet studeras ofta på just bostadsområdesnivå. Syftet med den här studien var att beskriva upplevda hot och möjligheter för en socialt hållbar utveckling i ett område som definieras som riskområde för negativ social utveckling, och att analysera dessa faktorer i förhållande till teorier om spatiala skala.

Vi har genomfört intervjuer med boende och nyckelpersoner i området, bl.a. personal från skolan, socialtjänsten och civilsamhället, samt tjänstepersoner i kommunal förvaltning och ledande politiker.

I intervjupersonernas berättelser kan vi identifiera en rad hot mot en socialt hållbar utveckling, så som kriminalitet, segregation och stigmatisering. Vi kan också se möjligheter, som exempelvis gemenskap, trygghet och ett starkt civilsamhälle. Vi menar att flera av de problem som lyfts fram som hot mot social hållbarhet i området egentligen borde förstås på en annan spatial nivå – det är till exempel staden som är segregerad, inte det enskilda området. Genom att problem diskursivt förläggs till det enskilda området riskerar det dessutom att förstärka andra hot, som stigmatisering. Det studerade området jämfördes ofta med andra så kallade särskilt utsatta områden i Sverige på samma spatiala nivå. För de boende i området innebar det att de kunde dela gemensamma erfarenheter av diskriminering och stigmatisering, men också en känsla av samhörighet. En viktig slutsats i studien är att socialt hållbar utveckling inte kan studeras och adresseras enbart på bostadsområdesnivå.